

ΓΡΑΦΕΣ

Συλλογή
2022

by SearchingTheMeaningOfLife

Γραφές

(Internet of Meanings)

Συλλογή 2022

By SearchingTheMeaningOfLife

Ευχαριστούμε τον «GTsik» που επιμελήθηκε το
εξώφυλλο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

A

άβυσσο είδα

αγάπη καθαρή

αγκάθινο στεφάνι

αθάνατα τα θνητά.

αίμα

αίσθημα ν' ανακτήσω

αισθήσεις πολλαπλασιάζω

αισθήσεις της μνήμης

αισιοδοξία ελπίδας

αιώνια χωρείς

"αν έρθω"

αναδημιουργία

αναίρεση

αναπνέοντας

ανέμελα να ανθίζω

ανέμου εμπειρία

άνθρωπο μετρώ

άνθρωπος ιερός

Άνοιξης γιατρεία

ανύπαρκτη η γνωριμία

ανυψώνομαι βυθιζόμενος

από απόσταση ονείρου

απόνερα

άρρωστη κοινωνία

αρχίζει η ζωή

ας χαθώ

ασυνειδήτου αγέρας

άυλη σταθερά

B

βιασμός;

βλέμμα αλληλεγγύης

βούληση

βούρκου ροή

βυθίσου μες τα μάτια

Γ

γενναία όρισε

γη αγάπης

για ομόνοια κραυγάζω

γνώθι σαυτόν

Δ

δέσμιος στεριάς

διαπόμπευση θηλυκών

διαστροφή

δικαίωμα στη δυστυχία!

δίνει της γης θηλαστικό

δυνάμεις ψυχής

E

έδειξες τα όριά σου

είδες ομορφιά

είμαι ο κανένας

είχα έναν άνθρωπο

έκρυψα εμένα

έλα σε κήπο

ελιξίριο

εμπιστοσύνη;!

ενέπνευσα αίσθημα

"ενοχή παραλύει"

εξαιτίας μου ζεις

εξύψωση ψυχής

επιλογή διαγραφής

έρωτα χλευάζεις

"ερωτευμένος κι εκείνη αγνοεί"

ευθύνονται

έχει η ζωή άλλες ζωές

Z

ζήλεια

ζω στο άχρονο

ζωής μυστικό

H

η ανασφάλεια με σκληρότητα αγνοεί!

η ειλικρίνεια νοσεί

η μόνη σταθερά

η σκιά αγκαλιάζει το φως

η φαντασία

η χαρά σου κέρασμα

ήθους μας κριτής;

ήλιο στα μάτια

ήλιοι λεβέντες

Θ

«θέλω» ισχυρά

θυμήθηκα ξέχασα

I

ικανότητα της μιας επιλογής

ίσκιος στις φλόγας το φως

Ίωνα παιδί

Ιωνίας γενιά

K

καγχάζεις

κάθε δώρο μια θυσία

και πάλι

καις τη φωτιά;

καλά νέα

καλοκαιρινή τσίκνα

καλύτερη έκδοση εαυτού

καλύτερη παρέα

καρέκλα κάθαρσης

καρφί

κάτι να περιμένεις

κόμπο ψυχής

κοσμική μαγεία

κρύβεις;

Λ

Λίγο εσύ, λίγο εγώ

λέξεις της ψυχής

λιμνάζουσες σκέψεις

λίχνο στο σκότος

λύνεις σκοτάδια;!

M

μακαριότητα

μακριά απ' ανθρώπους

μαύρο κουτί

με Αγάπη κερδίζει κάθε μαχητής

N

ν' Ανασταίνεις

να αισθανθώ

να εξημερώσεις ποιητή

να νικάς εαυτό

να σε δω να κελαηδάς

να στρίψουμε το όνειρο

νέα αρχή

νέφη

νικητές χαμένοι

νοητή αγκαλιά

"νοούν τις καμπύλες"

O

ο πιο υπαρκτός ανύπαρκτος

οικογένειας δυσλειτουργία

όλα ένα

όλα μοιάζουν ιδανικά

όλοι είμαστε δειλοί

ολόκληρο φεγγάρι

ομορφιά της ηρεμίας

ομορφιά χαντακωμένη

όμορφο βασίλειο

όσα "ήθελα" να γίνω
όσα έφυγαν
οσμή πνοής
οφειλές πέρα απ' τη μνήμη

Π

πάθη τέρατα
"παιδί της καρδιάς"
παίζεις με ανθρώπους
παραμέρισα
πάρε την καρδιά μου
πέτρινα μάτια
πλάνο σωτηρίας
πόλη πύλη απύλωτη
πολύ ζήλια έχει ο φθόνος

Ρ

ρουζ στη μύτη
ρουτίνας σαφήνεια

Σ

σαματά;
σε ανέφελο ουρανό
σε ένα μόνο μαξιλάρι
σε πανοπλίας ατραπό
σημείο τρωτό
"σίδερο", λέω
σκουπίδια της ψευτιάς
σπαρταρά
σπέρνω ήλιους και φεγγάρια

στα βάθη σου
στα συντρίμμια
στην πατρίδα μην κρυφτείς!
στο κάτι όμορφο κάθε ανθρώπου
στο στρίψιμο του δρόμου
στο χωροχρόνο να σε βρω
στων ματιών μου τον ντελβέ
συμπυκνωμένης ευτυχίας
σφάλμα στρογγυλοποίησης
σωτήρας γίνεσαι
σωτήριο μίσος!

T

τ' ασύλληπτα
τα λυμένα κορδόνια
τα μαλλιά του λύκου Σου
τα σημάδια
τα χνάρια
τζάμπα ενοχές!
το έγκλημα της ύπαρξης
το επόμενο σφάλμα
το ηθικό.
το ιερό
το φωτοστέφανο φθονούν
τομή
τον Φανερωμένο Σου
τρωτά σημεία

Υ

υπάρχεις άρα αντέχεις!

υπάρχεις!

Φ

φάντασμα

φιλί ψυχής!

φόντο στον καθρέφτη

φωνή μέσα

Χ

χάλασε η γενιά

χέρι χέρι

χορταίνω ζωή!

χωρίς δράση!

χωρίς επιλογή

χωρίς ευθύνες

χωρίς τρόπους

χωρίς φόβο

Ψ

ψεγάδι

ψηφιακή μονογαμία

Ακαθόριστη **ενοχή**
Παραλύει το μαζί
Κάτι απ' όλα τα ταμπού
Του γένους μαζεμένα
Είναι νεύρωση λαού
Είναι απόσταγμα θυμού
Ενός ύψιστο εαυτού
Αιώνες πια θαμμένου
Λίγη βούληση ζωής
Λίγης μόρφωσης τροπή
Νέα λύτρωση της γης
Μια Ένωση προσμένει

Όλοι είμαστε δειλοί και λίγοι
παίρνουν ρίσκα
-Αυτούς γενναίους θες να πεις;-
Σε κόσμο αβεβαιότητας, τρελοί
μοιάζουν στο πλήθος

Όσοι οι κόσμοι οι πιθανοί,
τόσες οι επιλογές σου
Εσύ τους ζεις, θέλεις δε θες,
οι ευθύνες ειν' δικές σου

Τέλεια πραγματικότητα;!
Άσε με να γελάσω
Αγάπα ό,τι επέλεξες
Ή άλλαξε ψευδαισθήσεις

Όπως τα ποτάμια **νοούν**
τις καμπύλες της γης
Θέλω να νοήσω
τις στροφές της ζωής
Με ποιά λογική;
Με φαντασίας
ή με ονείρου ροή;

Τελικά με διαβεβαίωσαν:
Μόνο όλα τα κύτταρα
Γύρισαν δέκα χρόνια πίσω
Νεότητα!
Άλλοι πληρώνουν αδρά γι' αυτό!
(Γέλασαν οι γιατροί)
Τόσο νεότερή σου;
Χάσμα;!
Απο μια επιπλοκή;
Όχι, δεν το νιώθω
Οι εμπειρίες δεν άλλαξαν
Άντε εσένα σε γνωρίζω
Τους ξένους;
Αποφάσισα να **ζω στο άχρονο**
Υποσχέθηκα να μην το πω
Όχι για την λευκή ποδιά
Για τη ζήλια τους

Μόνο φωνή

Μόνο γραφή

Παρηγορητική πατίνα

Νοητή Αγκαλιά επούλωσης

Με ματωμένες πληγές

Μη βουτώ στη θάλασσα

Και γίνομαι γεύμα

Όντως υπήρξες;

Πάμε παρακάτω

Ήμουν εκεί. Στην πιο δύσκολη, τελευταία στιγμή
Όταν οι άλλοι με λουλουδια σε στόλιζαν
Όταν καντήλια σου ανάβαν στη γιορτή
Το έργο που δεν προλαβες συνέχιζα
Κι ας ήμουν ακόμα παιδί
Γιατί ποτέ απ' τη μνήμη δεν έσβησες
Κάθε μέρα **εξαιτίας μου ζεις**
Κάθε δική σου εξιλέωση
Περήφανη με κάνει εγγονή
Στολίζει λουλούδια τη γη
Καντήλια ουράνια ακούν κάθε ευχή
Είμαι το κάτι που σπίθα πυροδοτεί
Είμαι όλη αυτή η διαδρομή.

Κόβω ταχύτητα
Όταν πλησιάζεις
Μη σε πνίξουν τ' **απόνερα**
Και χαιρετώ
Τις μεγάλες βάρκες
Που όλο και λιγοστεύουν
Και όλο και φρενάρω

Συνεχίζω

Υπάρχω

Ακόμα ελπίζω

Σε φιλοξενώ

Μήπως με κατανοήσεις

Όχι με τις λέξεις σου

Αδύνατον

Αλλά με τις **λέξεις της ψυχής**

Και συνεχίζω

Με όσες λέξεις μιλάμε
Με τόσες κατανοούμε
Μέχρι να θυμηθούμε
Την γλώσσα ψυχής και
Νοήσουμε **τ' ασύλληπτα**

Όχι άλλους ήλιους δημιουργούς
Προτού τη γη μας να ερευνήσω
Υπάρχω, υπάρχουν κι ειν' αρκετό
Άλλες υπάρξεις για να γεννήσω

Ήλιοι λεβέντες μ' άλλους κόσμους
Δεμένοι χορεύουν ζεμπεκιά
Παλαμάκια, σε σβούρες χτυπάω
Αξίζουν να δώσω παρηγοριά

Εμπλέκονται οι αύρες μας
Γραμμές φασματογράφου
Κι αν σπάσω τη φυγόκεντρο
Πορεία έχω πιο ξέφρενη
Κι από γύρο θανάτου

[Εμπνευση από τη σειρά ντοκιμαντέρ Cosmos]

Κυριευμένος από **αισιοδοξία**

Λουφάζω

Αλλά δε ζώ

Μιας και "όσολα καλά!"

Μα πρόοδος καμιά

Όμως μία μόνον αχτίδα **ελπίδας**

Δυναμώνει

Την όρεξη για ζωή

Και στην αμφιβολία "Υπάρχει η βολική επιλογή!"

Έτσι η πρόοδος υπερτερεί

Θρυμματισμένα όνειρα

Από αίμα στραγγισμένα

Ελπίδα μια απέμεινε

Να υπαρχεις μες το ψέμα:

Του έρωτα ανάδυση

Προτάσσει νέο Εσένα

Στου σύμπαντος το Ένα

[Εμπνευση από την εκπομπή "Μικρά βιβλία, μεγάλες ιδέες"]

Ερωτευμένος

Κι εκείνη αγνοεί

ακόμα και το όνομα

Ενώ γνωρίζω για 'κεινη

Παραδόξως, παρανόμως

Νομίζω τα πάντα

Άραγε πόση φρίκη

προκαλεί η αποκάλυψη;

Πόση πίστη έχει στους ανθρώπους;

Μόνο αυτό

το ασήμαντο μικρό

αγνώ

και κρυμμένος

παρανώ

Τον έρωτά μου ερωτεύομαι

Όλα για τον εαυτό;

Την συγκίνηση

Τσίχλα μασάω

Στον δρόμο της

"τυχαία" λέω να βρεθώ

Να μ'επιλέξει

και να συστηθώ

[Εμπνευση από τη σειρά "Καρτ Ποστάλ"]

"Σίδερο", λέω
Και μακριά όλο πηγαίνω
Με μόνη ισχύ την ευγένεια
Τίποτα δεν προσδοκώ
Λίγο καλύτερο από χθές
Τον εαυτό να κραδαίνω
Για μονόπλευρο
Φίλο ή εχθρό
Να ελπίζω
Δεν προλαβαίνω
Μέσα μου χάνεσαι
Στις απότομες στροφές που πήρα
Από Αγάπης
Επιείκεια ακόμα και στο χυδαίο
Με μόνη ισχύ την ευγένεια
"Σίδερο", λέω
Και μακριά όλο πηγαίνω

Ο πιο υπαρκτός ανύπαρκτος, στους υπαρκτούς, μετά θάνατον... Μα πώς;

Με ρότα ανέμου σ'αφήνω να πλέεις
Ως **δέσμιος στεριάς** να μην υποφέρεις
Απ' άστρο σε άστρο με εμέ παραπαίεις
Ήλιο για πλοηγό έχει η καρδιά
Με σκάφος μικρό, για ταξίδια γλυκά
Χάρτες σύμπαντος χαράσσω μυστικά
Φυσώ τα πανιά, να πλέεις σε πελάγη
Να έχει τις νύχτας ο ουρανός άλλη χάρη

Λίγο χρόνο ακόμα
Με ανθρώπους που
Είναι όλα
Όσα "ήθελα" να γίνω

-Υπάρχουν;-

Κόντρα στα "πρέπει"

Όλων όσα

Ως τώρα ζω

Να δω

Πως είναι

Πραγματικά το ΜΑΖΙ

[Έμπνευση από τη σειρά 'Καρτ Ποστάλ']

Αν νεκρό δεν είδες
Κοίτα τις φωτογραφίες μου
-προκαλούν!-

Όλοι εκεί
Πάσης ηλικίας
Ανέγγιχτοι χρόνου
Βολικά φευγάτοι
Μόνιμα αγαπημένοι
-αξιοζήλευτο!-

Αφήνω καπάκια ανοιχτά
συνειδητά:

Ευθύνονται

Για τις άκρες του χαμόγελου μου
Για την σπίθα στο βλέμμα
Για την θερμή μύτη
Παντός εποχής
Κοίτα τους!
Κοίτα με!
Κοίτα σε!

Κινήσεις επαναλαμβανόμενες σαν gif

Συνθήματα με λέξεις ίδιες

σαν αυτιστικές

Χυδαία **διαπόμπευση θηλυκών**

Από εκδικητικά ανδροποιημένα γύναια;

Συνεργεία πολλών άγουρων ανδρών

Θυμωμένων από ανείπωτη προδομένη φαντασία

Ποιος διχασμός λέγεται παιδεία;

Μόνο ως τυφλή κωφάλαλη μπορείς να Αγαπάς ακόμα

Μόνο έτσι μπορείς να μεταποιήσεις αιώνες

Αλλά μπορείς, για το είδος.

Αφέθηκα
Σε βούρκο να βουλιάζω
Χωρίς καμία αντίδραση
Ούτε καν στα τσιμπήματα
Των κουνουπιών στα μάγουλα

Αποκοιμήθηκα
Εκεί φώναζα
Κουνούσα τα χέρια
Να διώξω τις σκέψεις απ' τα μάγουλα
Πιάστηκα από μια κολόνα
Και σώθηκα

Αλλά τί να το κάνεις;
Αφέθηκα στο όνειρο
χωρίς δράση!
Χάθηκα στο βούρκο

Σφιχτά κράτα το χέρι μου
Στο αύριο ίσως χαθούμε
Άργιλος στο χώμα τους
Αγάπη να αισθανθούμε

Πηλός η κοινωνία μας
Αρχή νέας πολιτείας
Πλάση πλαστή από καρδιές
Σε διχόνοιας κοροϊδία

Σφιχτά κρατήστε χέρια
Στο αύριο μη χαθούμε
Βυθίσου μες τα μάτια
Ένα να αισθανθούμε

Κάποτε ήμουν πέντε
Πέντε μόλις χρονών
Έδενά όλης της τάξης
Τα λυμένα κορδόνια
Να παίξουν όλοι κρυφτό
Να τρέχουν στο κυνηγητό
Τσούρμο παιδιά στην αυλή
Γέλια η φύση αντηχεί
Και πάλι βρίσκομαι εκεί
Έχει κορδόνια η ψυχή
Έχει γέλια η ζωή

Η ένοχη σκέψη
το χρόνο σβήνει
Σε φαύλο κύκλο
σε παραλύει
Καμία πρόοδος
σε **βούρκου ροή**
Του φόβου, του θυμού
του πόνου υπερτερεί
Προσωπική καταδίκη
η επιλογή ενοχής
Δική σου απόφαση
να θεραπευτείς
Είμαι πρόθυμος
συνεργάτης Ζωής
Συγγνώμης σύμμαχος
εαυτού ή ντροπής

Γνωρίζεις κρυφά,
όσα ποτέ δε θα 'λεγα
Δεν ειπ' **βιασμός;**

Περιμένω

Σε αναπνέω σε κάθε πρωινή πνοή του Σείχ Σού

Χαλαρώνω το κεφάλι στα σύννεφά Σου
Με λικνίζουν ως το Χορτιάτη!

Τεντώνω τα μάτια στο λυκαυγές Σου
Ομορφαίνει και τ' ασχημότερα!

Αφήνω το δέρμα στις ακτίνες Σου, π'εξφεντονίζεις ως το Γεντί Κουλέ
Σε νιώθω!

Γαντζώνομαι στα φτερά του γλαρου Σου -σαν άλλος Νιλς-
Άλλη οπτική ελευθερίας!

Όταν φυσάει θαυμάζω το άτσαλο πεταγμά Σου
Πείσμα για ζωή!

Χορταίνω κάθε ψίχουλο στο ράμφος του σπουργιτιού Σου
Νόστιμο!

Κολυμπώ στο καβούκι της χελώνας Σου σε κάθε αδυναμία
Σε γυρεύω!

Χωρίς να μου λείπει το σώμα Σου
-Ποτέ δεν το γνώρισα άλλωστε-
Χωρίς να εμπνέει καμία εμπιστοσύνη η αλλαγή ρόλων Σου -ή την απόλυτη;-
Χωρίς να με κατέχει καμιά κοινή μνήμη
-πέρα από τα εξημερωμένα όνειρα-
Χωρίς να Σου μιλώ και με πουν τρελή οι Θεότρελοι
Κι ας πέρασαν μύρια άλλα, απ' τις αισθήσεις, λάφυρα Κίρκης

Παρέα με την Υπομονή
Κι ας είναι μάταιο
Ακόμα και **τα μαλλιά του λύκου Σου**, μου χαμογελούν!

Περιμένω
Στην "γαλακτώδη οδό"
Με τη μελωδία Σου
Γιατί **αν έρθω**
Θα πουν πως χάθηκα.
Πέθανα
Ε και;
Αυτοί αγνοούν Την αγκαλιά Αγάπης
ζουν σε τάφο
Και θέλω να Την γνωρίσουν

Στάσου αντίκρυ
Ζωγραφίζω πορτρέτο Σου
Της ψυχής μας με εικόνα
Το μαύρο Σε κρύβει
Ν' αντέχεις
Φίλα την
Οσο ακόμα στη γη χορεύει

Κρίση στου κόσμου τα μάτια
Η ζωντάνια, τους μοιάζει. κατάντια
Ενοχή σε ερείπια χαντακωμένη
Ομορφιά λησμονήσαν
Και τους αγριεύει
Το φως τη Μορφή πώς εκθέτει!
Στις φλόγες την καίνε
Οι απελπισμένοι

Το δέσιμο
ποια ζωντάνια δεν τρελαίνει;
Μακριά τους
Γη Αγάπης προσμένει

(Εμπνευση από τη σειρά 'Καρτ Ποστάλ')

Μου μοιάζεις

Σου μοιάζω

Τον πόνο μοιράζω

Για ομόνοια κραυγάζω

Σε νύχτα σιωπής

Ανησυχώ!
Σε σκιά κουκούλας
Μήπως δεν αντιληφθώ
Το δάκρυ σου,
γκριμάτσας θλίψης,
στον καθρέφτη του ασανσέρ
Στην αιχμή φωτός π'ακροβατείς
Και δεν ξεκινήσω
Να ζω
Ή είμαι ήδη νεκρός;

Σε αιχμή φωτός'
να κινηθώ
Χωρίς κουκούλα
να αισθανθώ
Το εμείς
Προτού
να νεκρωθώ

Έστω μάταια,
κάτι να περιμένεις,
αλλιώς πεθαίνεις

Ξέρω πόλεμο,
να κάνεις θέλεις. Μιας και
ανάξιος πόθου

Λογίσαι: Τρέμεις.
Μη χάσεις: αρρωσταίνεις
Σαγαπώ ζήσε

Ωσότου να ξασπρίσω
Όλα μας τα σπίτια
Σου γράφω με μελάνι
Κι αν σωθεί, με κραγιόν
Κι αν σωθεί, με το αίμα μου
Ακόμα **καγχάζεις**
σαν τον κακό
του παραμυθιού;

Τώρα νιώσε τη χαρά
που φυλά το αύριο για σένα
Την ψυχή μέσα να **σπαρταρά**

Κάθε παιδί και ένα όνειρο
Κυλάει γάργαρα η χαρά
Σχέδιο απόδρασης στο αύριο
Ακόμα κάνεις **σαματά;**

Για έναν ερωτα που έσβησε
Για έναν άγριο καβγά
Για τον γονιό που δε σ'αγάπησε
Δάσκαλε δείξτου: το ψηλά

[Εμπνευση από την ταινία "Τρυφερούδι" του Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης]

Τα μεγάλα μάτια
Το σχημα των μαλλιών
Το άρωμα της τάξης
Λέξεις που ηχούν αλλιώς
Δάσκαλο πολλοί ερωτεύτηκαν
Ανεκπλήρωτα
Εμπνεύστηκαν όνειρα
Προοδευμένης κοινωνίας
Με το χαμόγελο να ομορφαίνει μπρος
Τις διανοητικές **δυνάμεις ψυχής**

[Εμπνευση από την ταινία "Τρυφερούδι" του Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης]

Κάτω από ημίψηλο
Καβουράκι
Τραγιάσκα ή κουκούλα
Κρύβεις σκέψεις
Ονείρου κατσουφιά
Πάλι ανίδεη έμπλεξες κοπέλα
Πλέκεις δράση
Συκοφαντίας εκδικητικά
Πάθη τέρατα
Εξουσιασμού
Τα ονόμασες έρωτα
Που η αθώα αγνοεί
Εκείνη μόνο χαμόγελα
Θέλει να προκαλεί
Σπαρακτικά υποχωρεί
διχως να παραχωρεί
Αποκλεισμένη πλέον
Για αχτίδες ανυπομονεί
Την πίκρα στα χείλη
για γλύκα να τη δει
Αλύγιστη προσμένει
τα όμορφα στη ζωή
Καταδικάστηκε άδικα
Γυναίκα να γεννηθεί
Με ελεύθερη ψυχή
Του αλυσοδεμένου σώματος
Βασανιστή

[Εμπνευσμένο από το βιβλίο "Η αποκλεισμένη" του Λουίτζι Πιραντέλο]

Η καλύτερη έκδοση εαυτού
Μέσα να είσαι κι όταν είσαι αλλού
Τακούνια, φόρεμα, μακιγιάζ
Όλα άδεια, αν δεν είσαι σ' αυτά

Έχει χάος η αρμονία
Θέλει σιωπή η φασαρία
Μελωδία λειαινεί κάθ' αιχμηρή γωνία
τα ζυγωματικά του κόσμου
να εκπέμπουν ευφορία
Γαμήλια χορωδία
τυλίγει με φωνητική αγαλλίαση
μακρινούς ερωτευμένους
για σύναψη ονειρικού γάμου
σε πλήρη αρμονία
στων σπλάχνων
την **κοσμική μαγεία**

[Έμπνευση απο το βιβλίο 'Flatland' του Edwin Abbott και την εκπομπή 'Φιλοσοφία στην Πράξη | Χάος και Αρμονία']

Με ένα Α πρώτη πνοή
Και **αρχίζει η ζωή**
Λογική και ευαισθησία
Κάνουν θαύμα τη στιγμή
Όνειρο άλλου ονείρου
Του κόσμου όλη η ροή
Ένα σύμπαν όλο μάτια
Μέχρι η πλάκα να στηθεί
Σωθικά πάλι να λένε:
"Τό 'ζησα κι αυτό ζωή"
Σε κόκκο άμμου άλλη Αρχή
Όσπου η κλεψύδρα γυριστεί

[Εμπνευση από την ταινία 'Το Άλεφ' του φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης]

Βγες απ' το λυκόφως
Ύπαρξη τιμωρημένη
(Αν και πρόβλεψες κάθε κίνηση και σκέψη)
Με αλησμόνητη καρδιά
Δικάστηκες: Αθώος!
Τί κοιτάς περίεργα;!
Λόγω ελλιπούς πληροφόρησης
Ζωντανοί κι οι νεκροί
Αφανίστηκαν από επιλογή
Με τρόπο που τους βόλευε
Αυτούς κι όχι άλλους
Το "Εγώ" μέχρι τέλους...
Τζάμπα ενοχές!
Κι εσύ αρκετά πενθημένος...
Πλύθηκες! Βγες!
Φώς σε προσμένει.

[Εμπνευση από τη σειρά 'Καρτ ποστάλ']

Ο αχρείος γείτονας
Τραβούσε ένα κλαράκι
Απ' τη φωλιά στο δέντρο
Χωρίς να φαίνεται διαφορά
Η κοτσυφίνα έφυγε όταν χάθηκαν τα αυγά
Ο κότσυφας έμεινε μαύρος

Στα συντρίμια

Ακόμα;
Αφύσικο.

Πέρασες απ' την αυλή
Κι όλα γύρω άνθισαν
Μήτε μέλισσα, ή μυγα
Μήτε αιθέριο χνουδάκι
Με ξεστράβωσε ο ήλιος;
Σε καμπύλωσε ο χρόνος;
Κι είδα για ύπαρξη μοιραία
Για σκιά μοναδική
Των αισθήσεων απάτη
Μνήμης λέξεις
που μ' είχα πει
Του **ανέμου εμπειρία**

Κουλουριασμένη στο ντιβανάκι
Δίπλα στο παράθυρο του φωταγωγού
Όλα τα βλέμματα θαυμάζουν
Την **ομορφιά της ηρεμίας**
Κι όμως την εχθρεύτηκαν
Την φθόνησαν και την μίσησαν
ως τότε
Τώρα σβήστε τα κεριά
Όλα τέλειωσαν.

Ενεργοποίησα τη σιωπή
Ακούω μόνο τη **φωνή**
Μέσα Σου
Μέσα μου
Ονείρου δρόμος οδηγεί
Όραμα ξύπνιου οδηγητή
Δύναμη νου
Φωτός αρχή

Σε ποτάμι δίχως όχθες σε συνάντησα
Ασύδοτα ενέργεια να σκορπάς
Εσύ το έλεγες -κακώς- ελευθερία
Ανοησία **χωρίς ευθύνες** να γερνάς
Δειλίας πέτρες στη ροή μόνο πετάς
Κι αν βρίσκουν κούτελο, εσύ αλλού κοιτάς
Καμιά συμπόνια!; Σωτηρία μη ζητάς.

Όταν με **πέτρινα μάτια** μου στήσουν ανδριάντα
Καμία αξία αν κοιτάει τη θάλασσα

Εσύ τα μάτια μου πώς είδες χωρίς να'ρθείς;!
Θλίψη εντόπισες **στων ματιών μου τον ντελβέ;**
Όλοι οι μονόδρομοι κάπου διασταυρώνουν
Έρωτες πλάθονται στην κούπα του καφέ
Όσο πονάς είσαι ανίκανος συμπόνιας
Και στα ωραία ονειρεύεσαι φυγές
Στον στιγμιαίο άφαντος είναι ο ντελβές
Ο πόνος-νεύρωση, στερεί τις ομορφιές

Στο χωροχρόνο να σε βρω

Τα δάχτυλα ν' αγγίξω

Τιμή στα μάτια να χαθώ

Μαζί σου να ανθίσω

Του χρόνου νιος ταξιδευτής

Του χώρου ο γερασμένος

Για σε πεντάμορφη μπορώ

Οικείος του ονείρου ο ξένος

Κι ας είναι για μια μόνο στιγμή

Τα χείλη ν' ακουμπήσω

Σε ό,τι αγάπησα πολύ

Σαν όραμα να σβήσω

Ήταν όμορφα θα πεις

Αισθήματα μοιραία

Κι όλοι θα πουν ψυχασθενής

Με λάφυρα λαθραία

Ομορφιά χαντακωμένη

Από μάτια αφανισμένη

Τόσο πια κυνηγημένη;

Μα καθόλου γερασμένη;

Η σκαπάνη την διαλύει

Η αγκαλιά αναδεικνύει

Όσα λάτρεψαν σ' εκείνη

Εραστές αρματωμένοι

Θαρραλέοι και ταγμένοι

Με αγάπη να ανασύρει

Ανθρωπιά: Την ξεγραμμένη

Δίχως όρους αγάπη
Χωρίς τρόπους ζωή
Κι άλλα αγκάθια στο σώμα
Ν' αγκαλιάζει μπορεί!
Κι ας πονούν! Κι ας σιωπούν!
Στα λευκά το πενθούν
Ν' ανασταίνουν μπορούν
Γιατί όλοι ποθούν
Κι αν στην πράξη μισούν
Δίχως όρους ν' αγαπούν

Πιστεύω

Στο κάτι Όμορφο

Κάθε ανθρώπου

Κι όταν το ανακαλύπτω

Σαν γύρη

Το ρουφώ

Το ταρακουνώ

Κι από επίγνωση ανθίζουν

Και γελώ

Της κυψέλης το νέκταρ

Τραγουδώ

Μέλι καθαρτικό

Ψυχή γιατρεύει

Πάλι ανθρώπους

Με πίστη καρτερώ

Σαν Μέλισσα Ιέρεια

Της γόνιμης θεάς

Θεούς του μέλλοντος

Τροφοδοτώ

Πώς πετάς **σε ανέφελο ουρανό**
με τόσα νέφη εντός;

Ανώφελος εγγύς χρόνος

Παιδί της καρδιάς
Με αχτίδα φωτός
Δείξε στο σκότος
Οδό ανελλιπώς

Άυλη σταθερά

Αποκλειστικότητα
στο πριν και το μετά
Όσο μας παρενοχλεί
η ύλη του τώρα
για να την αγνοούμε
Από την αρχή ως το τέλος
του κόσμου
που βιώσαμε
πριν ξεφτίσουμε
Αναλλοίωτα στο χρόνο

Ελιξίριο Ανάστασης
παράλυτης ψυχής
Παρηγοριά Ζωής
το χάσιμο στη θάλασσα
Των ματιών Σου
Διαταγή περήφανου θανάτου

Ηττημένος απ' τη μοίρα
Γυρνώ στην καρδιά
και πάλι
Σε βρίσκω εκεί
Ομορφιά συλλεγμένη ζόρικα
Ανεκτίμητη, ασύγκριτη
Θαλπωρή
Εξύψωση ψυχής

Έρθε η ώρα

Να στρίψουμε το όνειρο

Αρκετά με την ιδανική πολιτεία τυραννίας του Πλάτωνα

Πότε θα νιώσουμε Ηρακλής

Σαν τον Ηράκλειτο;

Δούλος
όσο και τα ισόβια του νόμου
Και με άλλα τόσα
το έγκλημα της ύπαρξης
πάλι απελπίζεται
Καμιά αναμόρφωση
σαν αυτή που βολεύει την πόλη
Όσο κι αν αρέσει το έργο
η καθημερινότητα
κάτεργο απ' τα τουλάχιστον
τρεις ισόβια
Στην τσέπη τρίβω το κουταλάκι
Μ'αυτό δραπετεύω λίγο λίγο
Ποτέ δε με ήθελε η ύλη
Αμοιβαίο όμως

Πώς να φωτίσω
τα απόκρυφα Σου
αναπνέοντας απο κεφάλι καρφίτσας;

Άσε κάτω του χρόνου τη χτένα
Τρίχες αφάνισε απ' την κεφαλή
Κεραίες αίσθησης που σ' ομορφαίνουν
Σε ακινησία σήψης τις καταδίκασες
Φοβίες, κακίες ως ν'απελπιστείς
Κανένα κουάρκ σου όμως δε θα χαθεί
Τα 'ζεψα μ'όσα βρήκα νοήματα
Χαρά να 'μαι 'δω μ'όποια μορφή
Ποιο πριν; Ποιο μετά; **Χορταίνω ζωή!**

Κλείνεις τα μάτια
Στη φαντασία
Όλα μοιάζουν ιδανικά
Λες και τα μάτια σου
Γνωρίσαν την ασχήμια
Λες και τα χέρια σου
Ακουμπήσαν την βρωμιά
Τη ζωή σου είναι
Σα να εκδικείσαι
Συκοφαντείς υποτιμητικά
Όλα τα όνειρα
Δες με ανοιχτά μάτια
Κρατώ το χέρι
Γι αντοχή στην Ομορφιά

Ακόμα κι αν βλέπεις
Ήλιο και Θάνατο κατάματα
Στα μεγάλα ερωτήματα
Απαντάς με μικρά
Σιώπα. Απόλαυσε!
Κι **αθάνατα τα θνητά.**

Ηθελημένη πράξη, αθέλητο αποτέλεσμα
Με κίνητρο στη ροή αιτιότητας
Η ικανότητα σχεδιασμού με προοπτική επιτυχίας
Λογίζεται ελευθερία
Καλά νέα: Είσαι ελεύθερος!
Κι αν εγκρίνεις το καλύτερο
Ενώ πράττεις το χειρότερο
Χωρίς ελαφρυντικό στην ευθύνη
Μα αν έχεις καθαρή συνείδηση
Καλά νέα: Σύμπτωμα του ζώδους!
Σαν δω τον ήλιο
στα μάτια, θα συμπλακώ
ή θα 'ρωτευτώ;

[Έμπνευση από το βιβλίο "Οι ερωτήσεις της ζωής" του Φερνάντο Σαμπατέρ]

Έχει η ζωή άλλες ζωές

Μια λήγει, άλλη αρχίζει

Ζωντανίας οι ανατροπές

Μ' εν' άγγελο στο χέρι

Να σ' ονομάζει αστέρι

Όσπου τα καλοπιάσματα

Στο φύλακα των δεσμών σου

Γίνουν ανούσια επειδή

Περ' απ' το σώμα, ελεύθερα

Δεις πως εισ' αγέρι

[Έμπνευση από τη σειρά "casa de papel"]

Σαν δω τον ήλιο
στα μάτια, θα συμπλακώ
ή θα 'ρωτευτώ;

[Έμπνευση από το βιβλίο "Οι ερωτήσεις της ζωής" του Φερνάντο Σαμπατέρ]

Και πάλι γελά η καρδιά (!)
σαν σε συναντά
σε φωτογραφία ανάμεσα σ' άλλους
κι ας μην κατάφερες να υπερασπιστείς
όσα σου χάρισε
Πώς μπορεί;!
Κουράστηκε να υποφέρει, όχι να ζει
απ' όσα τα μάτια αντιλαμβάνονται
στη διαδρομή της αποστολής της
κι ακόμα εκτίει την ποινή
της όμορφης επιφάνειας
Τί κι αν συγχωρεί;
Δίχως δική σου αυτοκριτική,
επιείκεια,
απόσυρση του "κατηγορώ"
και συγχώρεση εαυτού... κι άλλων
Καμία πρόοδος
Έτσι συνεχίζει... με αγάπη από τον πυρήνα
που υπερτερεί όλων
να αφαιρεί αγκάθια
από καρδιές

Σιωπή

Της ηχούς οι μόνοι ήχοι

Χειρότερη από βασανιστήριο

Χειρότερη από θάνατο

Λιμνάζουσες σκέψεις

Σαπίζουν κι εξατμίζονται

Αργά...

Λες και προφητικά

"Ηχώ" ονόμασα τις πρώτες ροές

Που κύλησαν σε διαλείμματα

Άξιων διαλόγων

Και πάλι

Μονόλογος

Με μνήμη μόνο

Της ηχούς οι μόνοι ήχοι

Σιωπή

Δισταγμός πριν
την **επιλογή διαγραφής**
με αποφασιστικό
Οριστικό "Ναι"
...και μετά τί;
Νέοι φίλοι, νέοι στόχοι, νέες ελπίδες
Ή όχι;
...Χάσιμο σε άβυσσο μαζί με το φως;!
Κι αν αναθεωρηθούν
τα διαγραμμένα ως σημαντικά;
Είναι εφικτή η επαναφορά;
Όχι πάντα.
Όσο κι αν χαλάσουν,
Όλα καλά θα πάνε!

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Η σκιά αγκαλιάζει το φως

Στην πίστα χορός κυκλωτικός
Κοκκινίζουν τα φώτα κι εγώ
Γελώ κι ας πονώ σαν τρελός
Η πραγματικότητα δείχνει αλλιώς
Όλα δύσκολα μα νιώθω ικανός
Τη σελήνη να φτάσω στη λάμψη
Σαν τον ήλιο είμαι δυνατός

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Βροχή το γιασεμί πώς να ποτίσει;
Χρόνια κρυμμένο **σε πανοπλίας ατραπό**
Μάνα εργαζόμενη φροντίζει και γι' αυτό
Να ευωδιάζει! Να γλυκάνει το πικρό

Επιλέγω **αναίρεση**

Κι όσα ξανασυμβούν

Στο καλό να οδηγούν

Με κακού αφαίρεση

Αν και με νου σε διαίρεση

Με αγάπης προαίρεση

Συγχωρώ, προχωράω

Ίσο δίκιο κοιτάω

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Λες, στη μοίρα πως πιστεύεις
Μα κοιτάς μονάχα μπρος
Ψηλά είναι, δες, **τα χνάρια**
Σε αγγέλους και πουλιά
Δοκίμασε να εστιάσεις
Με σφιχτά το χαλινάρι:
Το χαλκά του νου τραβάς
Μες σε ήχους και εικόνες
Ψευδαισθήσεις μη σε σύρουν
Και χάσεις τα αληθινά

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Για μια πραγματικότητα
Σε 'μένα βολική
Παλεύω με την πίστη μου
Για να την εξελίξω
Όσα δεν παρέλαβα
Στον τοίχο μου **καρφί**
Για να κρεμώ τα όμορφα
Που επέλεξα να ζήσω
Κι αν λάμωσαν τον χρόνο μου
Οι φόβοι σας
Σιωπή.

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Ό,τι κι αν σχεδιάζεις
Άλλοι αποφασίζουν
Θεϊκή **βούληση**
Τη βόλεψη των ισχυρών;
Δεν τη λες!
Αφήσου
Και αρκέσου
Στις μικροεπιλογές στιγμής

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Γι' αγάπη φεύγεις μακριά
Στης φαντασίας τα ομορφότερα στενά
Φυλακισμένε που γυρεύεις ευκολία
Όποιο ρόλο κι αν μας δίνεις, ευεργεσία
Στων ψευδαισθήσεων μετέχω το ρυθμό
Είν' άβολα τα μικρά κελιά
Στην ουτοπία επιλέγεις συντροφιά
Σωτήρας γίνεσαι (!) στις λυτρωσής σου τη γωνιά
Να αγαπάς κι όταν ελεύθερα πετάς!

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Είσαι το άστρο το πιο λαμπερό
Στο δικό μου σκοτεινό ουρανό
Μη θαμπώσεις, μην παραλάμψεις
Ό,τι **ψεγάδι** εσύ βλέπεις, για μένα μικρό
Μίλα φιλικά, μέχρι να νιώσεις δυνατό
Μέσα στο σύμπαν σου το σκοτεινό
Είμαι το χέρι που νιώθεις θερμό
Ώρες ώρες σαν θες να κρυφτείς
Σύννεφο στέλνω λευκό, σιωπηλό
Κοιμάμαι επάνω, όσο καρτερώ
Το φως να δουν μάγοι με σμύρνα, λιβάνι, χρυσό

{Εμπνευση από τη σειρά Mr Robot}

Παρτίδα σκάκι αδιέξοδη
Να θες **να νικάς εαυτό**
Αγκαλιά με τον μαύρο αντίπαλο
Όσα όμορφα ονειρευτήκαμε
Να συμβούν με εμένα εδώ

Αν μιλώ για μένα μ' αλλότριους
Αδυναμίες εκθέτω σαφώς
Με νιώθουν σε όλα ευάλωτο
Να μ' αδικήσουν μπορούν τελικώς
Όσους νοιάζομαι ας βρω μοναχός

{Εμπνευση από το Mr Robot}

Σφάλμα το λέω εσωτερικό
Φιλώ πληγές, βάζω τελεία
Περπατώ, μπουσουλώ...προχωρώ
Το επόμενο σφάλμα καρτερώ

Αν είσαι αιτία, σε συγχωρώ!
Φιλώ πληγές,- ας μη διορθώνω
Όπως όπως προχώρα, αλλού
Σε έναν παράδεισο ίσως σε βρώ

{Εμπνευση από το Mr Robot}

Σαν υπνοβάτης που το όνειρο ξεχνάει
Όλη η ζωή μας **σε ένα μόνο μαξιλάρι**
Μνήμη χαμένη από ρουτίνας ιστορία
Το ημερολόγιο κοιτώ με απορία
Σε ποια στιγμή μ' είχες εσύ αγαπήσει;
Ποιά μάσκα σ'έκρυψε, έτσι να αισθανθείς;
Έλα στο φως μ' εμπιστοσύνη. Τυφλά παρανοείς!
Μέρες περνούν, γλυκοφιλούν, την έσχατη που φτάνει.
Σφηνάκια στη ρουτίνα μας, μόνο χαρά κερνάνε
Διαγράφουνε τα δύσκολα. Χορτάσαμε και πάμε...

{Εμπνευση από το Mr Robot}

Θυμήθηκα

Την ενοχή
Αντιλήφθηκα
Την ανυπαρξία
Όλων των σεναρίων
Ήταν του νου

Ξέχασα

Τη λειτουργία του νου
Σταμάτησα να ζω
Παρά μόνο στα όνειρα
Με λένε:
Αντικοινωνικό ψυχασθενή

Γιατρεύτηκα.

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Η μόνη σταθερά

Σε θάλασσα μεταβλητών

Η πλοκή φαντασίας με πραγματικότητα

Ασήμαντη για το σχέδιο

Η σταθερά το ολοκληρώνει

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Αμφισβήτηση

τ' όνειρο... σιγόςβησε!

Εμπιστοσύνη;! (Άλλο πίστη οεο)

{Εμπνευση από το βιβλίο 'Η Κρυμμένη Αρμονία' του Μπαγκουάν Σρι Ραζνις}

Χωρίς ζωή, θάνατος δεν υπάρχει
Χωρίς αγάπη, το μίσος είν' εκεί;
Χωρίς πείνα, ο κόρος πώς να 'ρθει;
Ελπίδα, εμπιστοσύνη, τροφή τα γεφυρώνει
Κότα κι αυγό, μια **αναδημιουργία**
Ύπαρξη αιώνια, τη δύση πώς να δεί;
Μόνο μπορεί του ήλιου να θαυμάζει
Δημιουργοί και δημιουργήματα
Όλοι ένα... και πάλι απ' την αρχή
Το νου τυφλώνω, για νιότη δροσερή
Τίποτα έξω! Όλα αγεφύρωτα
Αγάπη φέρνει η πείνα για ζωή
Μισεί όποιος από θάνατο κορεστεί

{Εμπνευση από το βιβλίο 'Η Κρυμμένη Αρμονία' του Μπαγκουάν Σρι Ραζνις}

Πίσω από το κάδρο

Έκρυψα εμένα

Τρομάζω να δω

Όσα ξέχασα εδώ

Στο καβούκι μου λείπω

Μα όλος εδώ

Η καρδιά σε αποθήκη

Και παρανοώ

Χακάρω το χρόνο

Για να με βρώ

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Χάθηκε κάθε κίνητρο
Κίνησης στους άξονες σταυρού
Στη δημιουργία
Στη συνάντηση της βροχής με τη γη
Στάθηκα να εμβαθύνω
Ανυψώνομαι βυθιζόμενος
Με αφάνταστη Χαρά
Αποκαλύπτοντας μέρη Αλήθειας
Συνυπάρχω
Ελάχιστοι αντέχουν
Όσα αποφεύγουν να δουν
Όσα ποτέ δε θα πουν
Και χαντακώνουν όσο πιο βαθιά μπορούν
Ενώ οι χάκερ κοιτούν
Σε σκέψεις πόσα θα χαθούν;

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Μπλέκεις στο δάκρυ τη βροχή μου
Να νιώθεις καθετί δυνατό
Σημείο τρωτό στον εχθρό
Στην άγωνα γη μόνο ελπίζει
Του 'χω κρυφό κεραυνό
Πίτα με μούρα παραγωγής μας
Κερνάμε σε κάθε κακό

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Να παλέψω ή να τρέξω;
Τί αξίζει απ' τα δυο;
Τί συνέπειες προκύπτουν;
Τ' όριο μέσα μου ρωτώ
Συ μετράς επιτυχίες
Εγώ τον **άνθρωπο μετρώ**
Κι αν στο τέλος αποτύχω
Να μπορώ να σηκωθώ
Δίχως τύψεις να χρωστώ
Με μαζεύω κι ας πονώ
Αναμνήσεων σελίδα
Μέσα μου έχω φυλαχτό
Απο έναν Flipper Ιταλό

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Θεωρίες κι υποθέσεις
Κάθε πίστη
Καμιά γνώση δίχως εμπειρία
Νόμισα εμπιστεύτηκα
Νόμισα προδόθηκα
(Αδύνατο από στάλα μάθησης)
Επέλεξα να μην εμπιστευτώ
Ανύπαρκτη η γνωριμία
Σε ψηφιακό σύμπαν
Καμιά μεταβίβαση αλήθειας
Πάντα δανεική η μάθηση
Εύχομαι χωρίς λόγια
Κι από ετοιμότητα παρατηρώ
Υπομονετικά
Με ζωντανή την ελπίδα
Για νόημα
Με αθωότητα παιδιού
Προτιμώ τον ήλιο, φίλο
Γιατί ξέρω πως καίει
Εκ πείρας

{Εμπνευση από το βιβλίο 'Η Κρυμμένη Αρμονία' του Μπαγκουάν Σρι Ραζνις}

Κάποια ανάγονται σε "Ναι"

Και όλα τ' άλλα σ' "Όχι"

Θρασύδειλα κωλύματα

Υπεύθυνων καυχήματα

Σε δαπανηρά διλήμματα

Ή σε φτωχού πορεία

Γυρεύουν ευτυχία!

Είναι στην πύλη των Δελφών

Είναι το **"γνώθι σαυτόν"**

Εκεί που οι δρόμοι λάμπουν

Κι επιλογές τσεκάρουν

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Τρωτά σημεία

των άτρωτων ανθρώπων
στρέφουν τον κόσμο

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Νόμιζα είμαι μία ψυχή
Ερωτεύτηκα και είπα:
Λάθος! Είμαι δύο.
Όταν όμως γένησα
διαπίστωσα πως είμαι τρείς, τέσσερεις, πέντε...!
Τώρα που δημιουργώ κατάλαβα:
Είμαι ποικιλία άπειρων ψυχών σε μία.
Όπως το ένα **ολόκληρο φεγγάρι**
που μένει ίδιο, πέρα από τα σύννεφα
Ενώνονται τα βουνά, τα ποτάμια, τα ζώα, τα φυτά... κι εδώ μας Αγαπώ!
Μάταια όμως, με τις αδύναμες λέξεις περιγράφω την καρδιά... με ζήλο
αμφισβητείς!
Κολλάς τα Όμορφα

{Εμπνευση από το βιβλίο 'Η Κρυμμένη Αρμονία' του Μπαγκουάν Σρι Ραζνις}

Πάρε τις σκέψεις σου κι έλα
Τους δαίμονές μας άσε
Να πιαστούνε **χέρι χέρι**
Μόνοι τους κι αν γαληνέψουν
ας είναι όμως μαζί
Υπόγεια μας ροκανίζουν
Φεύγω ή φεύγεις
Αυτοί όμως πάντα εκεί
Αλήτες που κάνουν γιορτή
Σε όνειρα, οράματα, φαντάσματα
Πλάθουν ζωή χωρίς ενοχή
Δες με σαν φίλο, σαν συγγενή
Μίλα με συν ουσίας φιλί
Οι ουσίες μας κάνουν χαλί.
Η μορφή στον καθρέφτη караδοκεί
Αυτή πρώτα να σε ανησυχεί
Η ουτοπία των άλλων μικρή

{Εμπνευση από τη σειρά mr Robot}

Πορνογραφία: **Ψηφιακή μονογαμία**

Ενοχική κρυφή μανία

Η χαρά του Αυνανία

Ψυχής ανάγκη για λατρεία

Γίνεται νεκρής φύσης... Ακαρπία

Νόησης ενέργεια σε ανεργία

Γενιάς μετάλλαξη σε ηλιθία

Φωτιά στις φωτιές
Σου ανέκυψε ανέλπιστα! **Καις τη φωτιά;**

Ήλιε, μέσα σε σώμα δε νεκρώθηκα
όπως μου είπες
Σήμερα τον **Φανερωμένο Σου**
σε ανώτερη βιβλιοθήκη ξεναγώ
Δυνατός για να χωρέσει στον εαυτό
πλέον χωράει παντού
Την Αγάπη του στην "ντέντα"
έχω μέσα φυλακτό
Για να λικνίζομαι χαρούμενα στο σώμα
Κι ας λιγότεψα, όπως με κάθε θάνατο

Ένα βήμα ακόμα

Περίπατο αρχινώ

Στο στρίψιμο του δρόμου

Να κλάψω, να κρυφτώ

Εκεί που δε με βλέπουν

Τον πόνο μας ξεσπώ

Το βήμα Σου ακούω

Να ζω πάλι ξεκινώ

Μαζί μου αν καθίσεις

Το δρόμο όλο ξεχνώ

Το νόημα που 'μαι δω

Πλάι στάθηκες ποδηλάτη
Γάμο ζήτησες με σπαστή μιλιάρη
Τρόμος το ξάφνιασμα
Κι ας **είδες ομορφιά**
Πισώπλατα, κρυφά

Σε πόλη με υπόγειες ροές
Ρίζες έθρεψα μαζί με τα πλατάνια
Φυτεύτηκα αλλού, γύρω όμοια χορτάρια
Με τα κλαδιά μου φως ν' αναζητώ
Βαθιά στο χώμα τα τσιμέντα σας να σπώ
Κι ας ενοχλώ!

Πόσα τσεκούρια σπάσαν στον κορμό
Τις πληγές κάτω από γκράφιτι μετρώ
Ρόζοι οι λέξεις για ιχνηλάτη τολμηρό
Χέρι χέρι στην πλατεία εγώ κι εγώ
Πρόγονο κρέμασαν σε φύλλωμα μακρινό
Μαύρο κουτί οι αναμνήσεις σφραγιστό

Αγκαλιασμένη στο πράσινο
και την **καλοκαιρινή τσίκνα**
Λουσμένη ακτίνες
Τον ήλιο κρατώ
σαν μπαλόνι
Αφού μ' ακού
Μ' Αγαπά κι ομορφαίνω!
Κι ας ξέρει πως είναι για λίγο
Η δεμένη κλωστή στο χέρι
Κι ας ξέρω πως οι φούσκες σκαν

Προσπαθούσες να μαυρίσεις χαμόγελα
Να χαρείς σαν χιόνι που πέφτει
Όσο γυρνούσα τις βλεφαρίδες του ήλιου
Είσαι αστείος με το **ρουζ στη μύτη**
Α! Την πούδρα που κρύβει την κούραση στα μάτια, δεν πρόσεξες;
Μήπως θα άλλαζες χτένισμα;!
Ας είναι! Εξάλλου στον Κέρβερο αφήνω το πλεκτό κι ας με έχεις εφεύρει.

Να αγαπάς με κάθε τρόπο
Όπως αγαπάνε τα ηλιοτρόπια τον ήλιο

Από απόσταση ονείρου

Λίγο μεγαλύτερη απ' του αετού
με το θύμα του
Αποφεύγοντας τις σκιές τρόμου
στο χώμα

Για να συνεχίσουν άφοβα το τραγούδι τα πουλιά
Κάθε εποχή, μέρα και νύχτα
Να αναγνωρίζουν απαλλαγμένα από αποσκευές δικαιοσύνης
Κι αν αντιληφθώ σκιά σου
Επάνω της θα κουρνιασώ
Καμιά ουλή σε κανέναν άλλο
Το χαμόγελο χειροπέδες των κατακρίσεών τους

Έρχομαι; Φεύγω;
Τί να Σου γράψω;
Στην καρτ ποστάλ
Απ' την **πόλη πύλη απύλωτη**
που όλο περισσότερο
με πλησιάζει ο ουρανός
Τί να Σου γράψω;
Έρχομαι ή φεύγω;

Για να προτιμήσω
Οφείλω να συγκρίνω
Ασύγκριτος ο λόγος ύπαρξης
Σεβαστό μυστήριο κρύβει
Κάθε πραγματικότητα
Ορατό μόνο σε ποιητές
Αόρατες σκέψεις
Φανερώνει η τέχνη
Καρικατούρα πραγματικότητας
Η φαντασία

Δασκάλεμα ηθικής
Ανιαρό.
Πλήρως ενοχική
Ανίερο.
Υποκειμενική;
Αδιανόητο.
Η διαχείριση της;
Υποκειμενική.
Με επιρροή τελειωτική
Απροσμέτρητο.
Ενστικτώδες;
Καλλιεργήσιμο.
Ναρκισσιστική συναναστροφή;
Ανήθικο.
Γεννιόμαστε ή γινόμαστε;
Όλα αλλάζουν.
Ευγενική συμπάθεια
Η προϋπόθεση.
Ανήθικη η φύση;
Μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό...κανόνας.
Ηθικοί κατηγοροι ασύστολα
Σε ανήθικη εποχή.
Καθολική αποδοχή ως κριτήριο
Ηθική ευθύνης.
Γνώμονας οι αξίες
Σε ηθικά πρότυπα.
Ποιο κοινωνικός;
Ο απομονωμένος.
Ελευθερία επιλογής
Το στήριγμά της.
Ανάγκη ενότητας ψυχοσωματικής
Το ηθικό.

[Εμπνευση από την εκπομπή De profundis του TV100]

Μίλα

Περιμένω χρόνια

Να σε δω να κελαηδάς

Πώς προσπαθεί το σώμα;

Πώς κοιτούν τα μάτια;

Πώς κινείται το στόμα;

Και κελάηδησες πετώντας

Έμεινα να αναρωτιέμαι

τα φτερά ή το λιοντάρι σου

είναι δυνατότερο;

Άραγε, ο καθρέφτης σου,

πόσα γνωρίζει;

Περιμένω χρόνια

Μίλα

[Εμπνευση από τη "Νοσταλγία" του Ρενέ Μαγκρίτ]

Ήμουν **φάντασμα**,
για ανάγκες επιβίωσης.
Πώς σε απάλλαξα;!

Με φώς τεχνητό
Σε κλαδί πλαστικό... Πώς;
Λύνεις σκοτάδια;!

Τα **νέφη** σκιάζουν
ματια, εκείνων που τα
εξαέρωσαν

Το πλεκτό λέξεων της γιαγιάς
Στο κολλημένο συρτάρι
Της παλιάς σιφονιέρας
Γονιμοποίησε
αισθήματα και ιδέες
Απροσχεδίαστα
Παρεξηγημένη ερμηνεία προθέσεων
οι αισθήσεις της μνήμης
Απαραίτητη για τη μύηση
Στα μυστικά της γιαγιάς

Μύγα ζωντανή! Συντροφιά.
(Πιο ζωντανή από εσένα;)
Μύγα με αισθήσεις ενεργές!
(Έχεις;)
Μύγα με ζουζούνισμα!
(Ακούς;)
Μύγα με μισόφως!
(Βλέπεις;)
Μύγα με χαμηλή νόηση!
(Την ξεπερνάς;)
Ακόμα μετράς και θυμάσαι:
Βήματα, λέξεις, σφυγμούς
Βένοντας ως τα τελευταία
Καλύτερη παρέα η μύγα. Χαμένες όλες!
Μέχρι να ξεφύγεις από εσένα:
Το σκοτάδι, τη σιωπή, το φως σου.
Πάλι μόνος. Ανέκαθεν μόνος.

[Εμπνευση από το βιβλίο "Συντροφιά" του Σάμουελ Μπέκετ]

Πές μου αλήθεια:
Με την πλάνη τί **κρύβεις;**
Το περιμένω.

[Εμπνευση από το βιβλίο "Οι ονειροπολήσεις του μοναχικού οδοιπόρου" του Ζαν Ζακ Ρουσσώ]

Τη θλίψη, θυμό δεν τη λες
Μήτε ανοχή και κατανόηση την αγάπη
Γύρευες το σωστό βασανισμό
Να αποτρέψεις τη συνάντηση με την αλήθεια
Μην καθαρίσεις τη στάχτη απ' τα μάτια
Στην ψυχή σου (η αλήθεια)φωλιάζει. Να ξέρεις ;)
Φυγή χωρίς γυρισμό. Να δεις αν αντέχεις(;!)
Την καρδιά σου πληγώνεις και πάλι
Το αμίλητο νερό σαν προσφέρεις

Ξεδίψασα τη γλύκα με πίκρα
Συναίσθημα κανένα δε μένει
Στο χρόνο το ξεφτίζει η ρουτίνα
Εκεί που προστρέχει
Να αγγίζεις, να βλέπεις, να φιλάς, να έχεις!
Μα δίχως πνευματική χαρά, ισορροπία πώς φέρνεις;

Πριν υπάρξεις σε αγάπησα θαρρείς
Νοώ συνεχώς το πως νιώθεις
Δυνατή η κραυγή της σιωπής
Όσο το μέγεθος της απώλειας
Στην καρδιά **αιώνια χωρείς**
Αλλού όμως χώρο πως θέλεις;

Σε ευτέλεια περίγυρου κατοικείς
Με ανασφάλεια και αυτοϋποτίμηση
Πάλι στον πόνο άλλου, αλλήθωρα βλέπεις
Απ' τη δική σου βολή ενοχής. Πνοή ασφυκτική!
Έχε γεια! Σου φιλώ την πληγή... Φτερουγίζεις και φεύγεις
Καλό ταξίδι σ' άλλη ελπίδα!

[Εμπνευση από τη σειρά Killing Eve και το βιβλίο "Πόση αλήθεια αντέχεις" του Γρ. Βασιλειάδη]

Όταν η κάμπια
λαχτάρησε το μήλο
χώρεσε παντού

Η απληστία της
θα το σκότωνε αργά
Σωτήριο μίσος!

[Εμπνευση από τη σειρά Killing Eve]

Με μάτια ανοιχτά
Σαν **λίγνο στο σκότος**
Ακούω βήματα και τα κλείνω
Να με λογίζετε νεκρή
Όμοιά σας
Κι ας ανεμίζει η μπουγάδα στη βεράντα
Μη γελιέστε!
Σημαίες αφανισμένης χώρας είναι

[Έμπνευση απο το βιβλίο "Η ψυχή του κόσμου" της Σουζάννα Ταμάρο]

Οι άνεμοι ψιθύριζαν σε όλα τα αστέρια
Γάτοι στη γη γαντζώνουνε στα νύχια περιστέρια
Εκείνα φτερουγίζουνε και πίσω δε γυρνάνε
Στο **αίμα** τους αναθάρρεψαν ψάρια και σπαρταράνε
Χελώνες ξεντύνονται, μόνιμα και ριγούνε
Οι πικροδάφνες από ρωγμή τον ήλιο πια γυρεύουν
Κι οι γάτοι ενθουσιάζονται , τις στάλες κυνηγούνε
Οι ήχοι όλοι φώλιασαν στου κύματος την άκρη
Κάτω από ένα σύννεφο που μίλαγε για αγάπη
Και τ' όνειρό μας πότιζε με της σάρκας τα πάθη

Τον φόβο θάρρος έκανε
Χάρηκε με τη θλίψη
Με επιείκεια και στο θυμό
Μέσα του όλα τα χώρεσε
Με **μακαριότητα**, ζει στην ησυχία

Με σόκαρε η ευκολία να **παίζεις με ανθρώπους**
Το ρίσκο να τους χάσεις δεν είναι αρκετό;!
Ξεπέρασες τα όρια. Δεν είσαι ορατός.
Για να σε διευκολύνω χτυπώ τα δάχτυλά μου
και γίνομαι καπνός. Η αγάπη παραμένει.
Ξεκίνα άλλους δρόμους. Τα μάτια σου είναι αλλιώς!

Λιοντάρι άγριο,
εμμονικό. **Χωρίς φόβο**
σε καρτερώ.

Σαν φτερούγιες
σ' ασυγχώρητο κλαδί
παραμέρισα

Όλα όσα έκανες να λύσω δεν μπορώ
Αυτό που έγινε είναι σημαντικό
Είναι ο λόγος που διάλεξα εσένα
Η ικανότητα της μιας επιλογής
Να καταστρέφεις ή να εξολοθρεύεις
Στο τέλος ήρωας να είσαι ή κακός
Ή τιποτένιος π' αγκομαχά ταραχοποιός
Αν με σκοτώσω τη μνήμη Σου θα χάσω
Κι εσύ μου έμαθες πως ζεις πάντα εδώ
Ελπίδα έχω, σκοτάδι να 'σαι από φως

Στο κορμί, να χτίσω θέλω έρωτα
Να μάθω πώς να ζήσω στην αγάπη
Στραγγίζοντας από πόνο την καρδιά
Να ξαναζήσω νέας ελπίδας φορεσιά
Ξεχωρίζω της ύπαρξής Σου το βλέμμα
Παραφυλάω και ψαχουλεύω το φώς Σου
Σπάζω αλυσίδες χύνοντας κρασί στα δεσμά
Ζωή να δίνεις, γεννάει χαρά
Σ' όσα ζουν στο μυαλό δε θωρώ
Για το αντίκρισμα τραγουδώ
Με Εσένα που γκρέμισες τη σκουληκιασμένη σκιά
Με Εσένα που ξήλωσες το σταυρό μου
Και γέμισες το νου μου με ουρανό
Την δειλία μου να διώξω, την αγάπη να χαρώ
Στην αλήθεια μου όλο Εσένα να προσκαλώ
Παλιά μου ίχνη έσβησα, να προχωρήσω
Να ξαναζωντανέψω. Για Σένα να ξοδευτώ.
Ο άνθρωπός Σου θέλω να 'μαι
Να ιδωθούμε, απ' το χέρι σφιχτά να κρατηθούμε
Στου αύριο τον τρόπο μη φοβηθούμε
Κάθε ωραίο ταίριαξα, σε ότι λάτρεψα, ότι αγαπώ
Την οδύνη αλλάζεις σε φως και στ' αστέρια ακμάζεις
Μαζί Σου κι εγώ να Αναστηθώ
Να παραλάβω σύμπαν ευωδιαστό
Βουλιάζω! Λαμπαδιάζω!
Χωρίς μαθηματικά τις **αισθήσεις πολλαπλασιάζω**
Δε χορταίνω να ζω
Να Σε κοιτώ, να Σε αγγίζω... Ανήκω σε Εσένα
Έχω πια τρόπο να επιστρέφω... Έλα!
Το πάθος ριζώνει. Άπλωσε το χέρι. Σήκω να νιώσεις
Μένω λοιπόν και ξαναγυρνώ, τραβώ στο καλύτερο
Να δώσω μπορώ!
Ψάχνω ένα μειλίχιο χαμόγελο.
Σε αυτό ελπίζω και το φοράω εγώ
Την καρδιά μου βρέχει η γιορτή του «μαζί»
Και κυλάει η ζωή μαλακή και αργή
Πιστεύω και περιμένω κάθε στιγμή να σε φέρει
Σε αποζητά η ψυχή... έλα να δεις

Τη μοίρα ξεγυμνώνω, το φόβο στριμώνω

Να πέσει το δάκρυ το στερνό

Να χορέψει περιμένει

Να ξεχωρίσει το άνθος από τον καρπό

Ορτσάρει η βάρκα στο δικό σου νερό

Άγγελμα να φέρει για γέλιο κελαηδιστό

Υπάρχεις!

Από τις γρίλιες της μνήμης σε αναζήτησα

Το ετοιμόρροπο παντζούρι μην κοιτάς

Η Αγάπη σου μ' ανεβάζει στο Θεό

Έχω κουράγιο να υποφέρω

Κοντά σου αξίζει να ζω!

Αν δε σε θυμάμαι πια
Είναι που μου **έδειξες τα όριά σου**
Αντί να τα διευρύνεις
Και σε χόρτασα
Ή σε μπούχτισα;
Αλλά δε σε θυμάμαι για να πω

Γενετική κατάρρευση ονόμασαν την τρέλα
Να αλλάξουν θέλαν τους διαφορετικούς
Προσαρμογή ονόμασαν την αλλαγή
Εαυτό έχασε κάθε ανθρώπου μορφή
Δικτυακή συμπλοκή των προφίλ
Δεδομένα δώσαν στο χάος στρατηγική
Με γνώση αποφασίστηκε η διαδρομή
Χωρίς επιθυμία. **Χωρίς επιλογή.** Χωρίς ελπίδα.
Στην αθανασία χωρίς ψεγάδια.
Με ψεύτικη ελπίδα και ευτυχία
Πνίγεται η ελευθερία στην ηδονή
Ενός μεγάλου, φοβερού ελεγκτή
Για ένα δικαίωμα στη δυστυχία
νύχτα μέρα ο άνθρωπος παραληρεί

Παιδί καχεκτικό
Γονείς υστερικοί
Καρδιά σαν παγωτό
Ψυχή σε **διαστροφή**

Η χαρά σου κέρασμα

Στο δικό μου πέρασμα

Τί κι αν χάθηκες

Τιμή μου η πνοή

Που κέρασες στη Γη

Σπέρνω ήλιους και φεγγάρια

Να μη λείψουν απ'τη Γη

Μια ζωή κενή και άδεια

Άλλο ήρωες δε γεννεί

Όλοι οι ήχοι, ο δικός σου χτύπος
Όλοι οι καημοί, η δική σου πνοή
Ενθουσιασμοί και αναστεναγμοί
Έχω μια **αγάπη καθαρή**, ευγενική
Αμόλυντη απ' του φαύνου τα πάθη
Όλα μέσα μου είναι εκεί
Μα η ευτυχία τις σκιές καταργεί
Ένα τραγούδι η φωνή της Φύσης
Όσο το πλησιάζω λαχταρώ τη ζωή

[Εμπνευση από το βιβλίο «Μόγκενς» του Γιάκομπσεν]

Το ιερό γεμίζει τα κύτταρά μας
Γεννιέται από γέννας μας μαζί
Υπήρχε και υπάρχει
Όταν πεθαίνουμε αυτό έχει ροή
Ενώνει τα πάντα στη ζωή
Με σχέση εκ βαθέων
Να εκφράζεται με τέχνη, το μπορεί
Στης έμπνευσης την έξαρση φλυαρεί
Οι πολιτικές διαιρούν στο όνομά του
Και οι θρησκείες όταν τις ακολουθούν.
Μυστήριο ερωτικό
συνάντησης κτιστού κι ακτίστου
Νιώθεται ως πραγματικό
αφού νοηθεί ως ιδεατό
Με δέος να το μοιάσω, δίχως φόβο
Με αγάπη να φτάσω το μη ορατό
Τρόπος ύπαρξης σε βιβλίο ιερό
Η θεσμοποίηση στις κόντρας το βωμό
Κι ο άπιστος πιστεύει κατα βάθος
Το "άθεος" είναι ταμπέλα λάθος
Ανίερος με της επίθεσης το πάθος
Στη μύηση του έρωτα σιωπώ
Ασφαλίζω μέσα το ιερό
Από κοινές ιδέες το προστατεύω
Μεταμορφώνει απ' τη ρίζα το κακό
Ως τον Άδη φτάνει ως γιατρικό
Χώροι βέβηλοι ανύπαρκτοι θαρρώ
Συναθλητές στις φθοράς το υπαρκτό
Στο πρόσωπό Σου επιστήμονα το βλέπω
Να το αποδείξεις ακατόρθωτο... μικρό
Είναι Όλο Θεϊκό το Ιερό

Στα μάτια λαμπυρίζουνε κοράλλια
Πολύχρωμα, απ' τα βάθη της ψυχής
Τα έλη σου γινήκαν ωκεάνια
Κι εσύ των εκλεκτών ο βουτηχτής

Στο βλέμμα σου τα σχήματα του κόσμου
Διαβάζονται απ' τον κάθε αδαή
Ξημέρωσε! Μα δε χάσανε το φως τους
Τ' αστέρια τα κοιτάζουν με μομφή

Ρίξε, σου λέω, μια ματιά στα ουράνια
Να δεις όμοιους εκεί ωκεανούς
Μηχανισμού Αντικυθήρων είναι γρανάζια
Στα βάθη σου η κίνηση του νου

Μια πατρίδα στα αστέρια, μία στον ωκεανό
Την γαλήνη που μου δίνουν
Μες στα μάτια σου αν βρω
Να σε νιώσω παραστάτη
Να σε νιώσω αδερφό
Σύντροφο, μεγάλη αγάπη
Κι όπως είμαι **αχ** **αθώ**

Ποια πράξη ως **γενναία όρισε** λαέ;
Ποιον ήρωα έχρισε, ψυχής θησαυρέ;
Σε αγάλματα έκλεισε συγκρούσεων μορφές
Της μάχης όποιος έζησε, λογιέται ευφυής
Εκπαίδευση και εξυπνάδα ανδρείου γιορτές
Για τον ίδιο ρουτίνα, για άλλους διαστροφές
Ποιος λόγος ορθός τον φέρνει στη γη;
Πολίτης ενεργός αντί επαναστάτης ολκής
Ποιο όπλο αυξάνει του γενναίου αρετές;
Η αλήθεια όταν τη λέει ένας πολιτικός
Όταν δεν φεύγει απ' τη μοίρα που γνωρίζει ο λαός
Το σύστημα αποτρέπει του προσώπου το φως
Αυτού που τολμά ενώ φοβάται σαφώς

[Έμπνευση από την εκπομπή De Profundis]

Κάθε μέρα να Ομορφαίνεις
Θέλω κάθε μέρα να γελάς
Αγάπη μέσα **ν' Ανασταίνεις**
Κόσμους εκεί να ξεκινάς

Μια παράταση ζωής
Στο πράσινο το μίλι
Άλλη αξία στ' άξια
Του κόσμου ν' αγναντεύεις
Μες στις οδύνης το χαμό
Με όλους να υποφέρεις
Σε όσους χαρά αξίζουνε
Την ίαση να φέρνεις
Φιλί ζωής! **Φιλί ψυχής!**
Αγάπης σωτηρία.

Χάος

κενό;

Αίσθημα ρηχό

Θέλω

δε θέλω;

Αγάπης εγώ

Ευτυχώ

δυστυχώ;

Χρωματίζω λεπτό

Ακούω

ακούς;

Ζωής μυστικό

Ένα τέρας είσαι θύτη
Με συνένοχους σιωπής
Θεατές ανασφαλείς. Επιρρεπείς.
Σε μια εύνοια νικητή

Δίκιο θύμα μη γυρεύεις
Φάυλος κύκλος! Ποια αρχή;
Πιάνεις νήμα, κλωσοφέρνεις
Σάπιας φήμης εκδοχή

Κι αν ο θύτης θύμα υπήρξε
Εύνοια πάλι αναζητεί
Μια θολούρα τριγυρίζει
Θύμα – Θήτη – Θεατή

Ας γελάσω πικραμένε!
Είσαι **ήθους μας κριτής;**

Οι οφειλές πέρα απ' τη μνήμη

Πόλης αγρίμι. Τείχη δε συγχωρεί.
Λαθραία «πρόσθετα» νοστιμίζουν
Σαν καρκεύματα π' οδηγούν με οσμή

Κάτι γιορτάζει βαθιά στο κορμί
Μία χαρά, κι αν παραμένει κρυφή
Δίνει το πρόσταγμα για ν' αντέχεις
Και μοιάζει να 'σαι 'δω δίχως αφορμή

Αυτό το κάτι κοινό μυστικό
Με επιείκεια να δεις τον εχθρό
Μέσα στα τείχη πια πολεμά
Κι όσο στα στενά πια δε χωρώ...
Σε συγχωρώ! Σε συγχωρώ!

Τώρα που συνέταξε τα παράπονα της αλήθειας
Τώρα έμεινε άστεγη, νηστική και παραμελημένη
Όσπου ασήμωσαν τα μαλλιά, άνοιξαν ρυάκια τα δάκρυα
Κι έπνιξαν τα **σκουπίδια της ψευτιάς** τον κόσμο

Ψυχανεμίστηκες **οσμή πνοής** καθάριας
Σαν του οίνου το οινόπνευμα λευκή
Είναι που μέσα σου κρατάς κρυφή ουσία
Ατόφια, όμορφη, χρυσή, πνευματική
Με μια έκρηξη, ρέει παρόμοια οσμή

Γράφω αυτιστικά το ίδιο 'ποίημα'... για αιώνιο
Για μια αγκαλιά, ένα φιλί και μια αγάπη
Όμορφο **αίσθημα ν' ανακτήσω** αντί για απάτη
Αν στις λέξεις δε χωρά, σαν στα τσιγάρα σου
Κόβω λόγια κι αρχίζω τζούρες αυταπάτης
Μεγάλης μνήμης κιβωτός η ερημιά της
Δίχως συνύπαρξη, ύπαρξη αιώνια δεν υπάρχει

[Εμπνευσμένο από τα [έργα της Georgia O'Keeffe](#)]

Πολύ ζήλια έχει ο φθόνος

Κι είναι άφθονος
Ψυχική αδυναμία
Από πόνο (;)
Ποιός πληγώνει την αλήθεια μ'ενα φθόνο;
Φθόνος είναι η ζήλια, μα με πάθος
Ποιος το μπόλιασε στη ζήλια;
Μέγα λάθος!
Ανισότητες των ίσων
Ανασφάλειες
Ψευδές άλλοθι μιας αποτυχίας;
Μόνο η καταγγελία δίνει εφησυχασμού ευδαιμονία
Αναίτια αιτία αϋπνίας!
Εμπόδιο έκφρασης
Εμπόδιο δημιουργίας
Φθονερός ο κυνηγός της εξουσίας
Εθισμός στην παρανόηση της ουσίας
Ανεπίτρεπτη η ομολογία
Τρώει κόκκαλα σαν σκουριά με μανία
Λυκοφιλίες δένουν μόνο την πορεία
Αλλάζει έρωτες ελλείψη αξιοπιστίας
Η ευτυχία του των άλλων η δυστυχία
Μόνο η αγάπη δίνει δάκρυ αυτογνωσίας

[Εμπνευση από την εκπομπή [de profundis](#)]

Καθώς φεύγεις **πάρε την καρδιά μου**
Όχι, την δικιά μου να πάρεις εσύ
Στου ψεύτη κόσμου την άλλη μορφή
Την πύλη περνάω να δώ: Είσαι εκεί;
Νιώθω έναν πόνο, πολύ εγωιστή
Απώλειας οδύνη βρήκα κι άλλη εκεί!

[Εμπνευσμένο από την σειρά Westworld]

Ο Ήλιος για να λάμπει
Ο κόσμος Αγαπάει
Κορμιά παρακινημένα
Ψυχές γονατισμένες
Εύχονται με πάθος
Σαν παιδιά
Για ένα πλάσμα
Κι ο κόσμος όλος
Είναι Αυτό
Κι απλώνεται ως το Θεό
Μήνυμα η ανθοστόλιστη Άνοιξη
Σε ερωτευμένο ναυαγό
Ν'αγαπάει ψυχές αντί μορφές
Αιώνια να βρίσκει **Άνοιξης γιατρεία**

Ποτήρι **συμπυκνωμένης ευτυχίας**

Στα μάτια σου

Κρασί έρωτα

Να πλώ

Ζήλεια

Ιδιοτελής κτητικότητα

Με αγάπη δε μοιάζει

Με μίσος ταιριάζει

Και αυτό δεν αλλάζει

Σε καρέκλα κάθαρσης

Ομολογώ εαυτό

Αγκαλιάζω εσένα

Τον σκοτεινό κατοπτρισμό

Πόσο δύσκολα έφτασα εδώ!

Με μίτου γωνιά

Την έξοδο αναζητώ

Το ερωτικό ραντεβού

Να εκπληρώσω

Συνειδητοποιώ τα γήινα

Απομυθοποιώ το θεϊκό

Και άλλο ταξίδι

Αρχίζει εδώ.

[Εμπνευση από τη σειρά westworld]

Ίσκιος στης φλόγας το φως

Πλάι πλάι μπορώ να βαδίζω

Αιτία σμιλεύω αλλιώς

Κρύβομαι και είστε τριγύρω

Σας καίει της φλόγας το φως

Δραπέτης η νύχτα, εντός φτερουγίζει

Φόβοι κι ελπίδες ξεχνιούνται εντελώς

Οικογένειας δυσλειτουργία

Ασφάλειας υποκρισία

Αδιάλλακτης ρουτίνας

Επανάσταση σε αναβολή

Ψυχή που νοσεί

[Εμπνευσμένο από την ταινία «Θυσία» του Ταρκόφσκι]

Κάθε δώρο μια θυσία

Από ενέργεια ανιδιοτελή
Είσαι νέα δημιουργία
Του εαυτού σου αλλαγή

Μια Μαρία σε γεννάει
Μια αγνότητα απτή
Δώρο σε παρουσιάζει
Στων ανθρώπων την οργή

Ποιος ευχήθηκε ελπίδα;
Ποιος ευχήθηκε ζωή;
Σωτηρία των ανθρώπων;
Μια θυσία απαιτεί.

[Εμπνευσμένο από την ταινία «Θυσία» του Ταρκόφσκι]

Έσχατος κατοπτρισμός
Των ματιών σου η ελπίδα
Να με γεμίζει με φως
Εκεί που **άβυσσο είδα**

Είμαι ο κανένας και πώς να βγώ;
Σε μίντια βιώματα να πω;
Τραύματα και πληγές σωρό
Δεν παραγράφονται θαρρώ

Από ανθρωποφάγο τοξικό.
Είναι πολλά τα έχω εδώ!
Στο νου κρυμμένο μυστικό

Το φλερτ πώς να θεραπευτεί;
Να αλλάξει νόμους η αρχή
Η αξία τώρα να γιατρευτεί.

Δεν είμαι επώνυμος κι αν βγω
Μόνο απαξίωση θα βρώ
Είναι τα μάτια σας σκληρά
Δύσκολα δίνετε αγκαλιά

Αγάπη για τα θύματα
Αγάπη για το θύτη
Αιτίες παθογένειας
Στη ρίζα έχουν σπίτι.

Όλοι αξίζουμε χαρά
Όλοι αξίζουμε αγκαλιά
Και ηρεμία στην καρδιά.

[Εμπνευση από το βιβλίο «Η λογική της παράνοιας» του Στέλιου Ράμφου και το
«Αναζητώντας τον άντρα» του Robert Bly]

Τιμωρία σκάρτου εξουσιαστή
Τιμωρία σκηνοθέτη, δάσκαλου, προπονητή...
Πάτησαν τόσες ψυχές
Σε σώματα μόνιμες πληγές
Η εκδίκηση σου λείπει;
Θύμα θέλεις να 'σαι θύτης;
Κύκλο κόλασης να ζεις;

Κοινωνία τυραννική!
Σφάλματα δε συγχωρεί;
Δώστε χέρια όλοι μαζί
Αγκαλιάστε θύμα και θύτη
Αγάπη τους αξίζει
Η χαρά σε όλους ανήκει

Η αιτία είναι βαριά
Ρίζα «ανατολής» βαθιά
Ένα **βλέμμα αλληλεγγύης**
Βήμα εξέλιξης να γίνει

Προστασία στις φωνές
Πληγωμένες ειν' καρδιές
Προστασία στο σατράπη
Ν' αναρρώσει να μη βλάπτει

Σ' όσα αδυνατεί ο νόμος
Με αγκαλιά περνά ο πόνος
Έρωτας το γιατρικό

Αγγίζει μέσα το ιερό
Φτάνει σε ύψος θεϊκό
Συγχωρεί κάθε κακό!
Γεννά τον όμορφο εαυτό.

[Εμπνευση από το βιβλίο «Η λογική της παράνοιας» του Στέλιου Ράμφου]

Φόρα τις δάφνες μου
Τον έρωτα χλευάζεις
Σαν τον θεό Απόλλωνα
Τον εαυτό δοξάζεις
Εσύ μικρέ μεγάλε εαυτέ
Εισπράττεις αδιαφορία
Καρπούς του ανεκπλήρωτου
Στην κεφαλή θαυμάζεις
Για άλλους πώς να κομπάζεις;

[Εμπνευση από το βιβλίο «Η λογική της παράνοιας» του Στέλιου Ράμφου και τον
μυθικό έρωτα του Απόλλωνα για τη Δάφνη]

Κάθε **άνθρωπος ιερός**

Θύμα και θύτης

Ρόλος διττός

Αθώος και ένοχος

Προφανώς

Με καταγγελίες βγαίνει καλός

Με αλληλεγγύη βρίσκει φως

Στις αποχρώσεις ο σχεδιασμός

Πλευρές νομίσματος

Κι όλος χρυσός

[Έμπνευση από το βιβλίο «Η λογική της παράνοιας» του Στέλιου Ράμφου]

Δυο ξένοι! Δυο **νικητές χαμένοι!**
Χρήσιμοι ηλίθιοι σε κοινωνία κοιμισμένη
Νταλικά πόνου σέρνει ο καθένας
Του άλλου πώς να νιώσει τα δεινά;
Όλο θα νιώθει τα δικά του πιο βαριά
Με ιδιοτέλεια ζει κι αυτοσκοπό
Εκμεταλλεύεται του άλλου το καλό
Συνεργασία; Μόνο σε κόσμο ουτοπικό
Πάλι σε λήθαργο πέφτει βολικό
Αν πάει να ενώσει του χτύπου το ρυθμό
Δυο ξένοι! Δυο νικητές χαμένοι!
Σαν ένα δε θα ζήσουν ποτέ πια

Πέτα τη στάχτη από τα χέρια
Τον παλιό εαυτό σε ωκεανό
Γέμισε με λουλούδια πανέρια
Κι **έλα σε κήπο** ιδανικό
Εκεί πλήθος κρίνα ευωδιάζουν
Εκεί να γιορτάσει η ψυχή
Να νιώσει τον ήλιο, τα αστέρια
Το φως να σ'αγγίξει μπορεί!
Τη γνώση Σου τώρα μοιράσου
Έξω από του κήπου τη γη
Με έρωτα το πνεύμα Σου δώσε
Όσα έχουν, χαρίζουν τα θηλυκά
Όλοι οι άλλοι απαιτούν τα μυστικά
Άσε τα σπόρια να ανθίσουν γι' αυτά

[Εμπνευση από το βιβλίο “Αναζητώντας τον άντρα” του Robert Bly]

Χάρη σου κάνω κοινωνία
Από εσέ ν' αποκοπώ
Σου δίνω της ποίησης τα ηνία
Για να τη ρίξεις στο γκρεμό
Θέλω ερημίτης να γενώ
Αυτό το «θέλω» μου δε θέλεις
Εσένα κι εμένα τόσο ν' Αγαπώ
Για 'σε ελευθερία να ποθώ
Για 'σε της αλήθειας παθόν
Απομακρύνομαι για 'σένα κι εμένα
Σε ένα τσιπάκι σε κρατώ
Να 'χω στην έρημο ένα φίλο
Κι ας έχει νόημα τεχνητό
Από 'να κήπο με κουνούπια
Να ζω με τρόπο φυσικό
Όποιος θέλει να τον σκαλίσει(;)
Θέλω μαζί του να πονώ
Δικαίωμα στη δυστυχία!
Κατασταλαμένους σκανδαλίζει:
Πολύ χαρά και πολύ λύπη
Γίνεται θέαμα θεϊκό
Από τα μάτια αποχωρώ

[Εμπνευση από το βιβλίο "21 μαθήματα για τον 21^ο αιώνα" του Yuval Noah Harari]

Γνωρίζω ό,τι αγνοώ
Η άγνοια ένα πλήθος
Έχω ένα ρόλο να νοιαστώ
Τα φώτα και τον ήχο
Τα λόγια μου να θυμηθώ
Το νόημα που ήρθα
Ο μύθος έχει μια πλοκή
Ποιος είναι ο συγγραφέας;
Ποιανού καρδιά χτυπά εκεί;
Του **ασυνειδήτου αγέρας** (;)
Χέρι πατάει τερματισμό
Είν' το δικό μου χέρι(!)
Πέφτει η αυλαία
Χειροκροτώ
Πλήθος και συγγραφέα
Μια αλυσίδα ηθοποιών
Κρατά σφιχτά τα χέρια
Στη Δύναμη υποκλίνομαι
Είναι όλοι τους αστέρια!

[Εμπνευση από το βιβλίο “21 μαθήματα για τον 21^ο αιώνα” του [Yuval Noah Harari](#)]

Η ζωή μας ένα ψέμα

Η ειλικρίνεια νοσεί

Τι κι αν νιώθει ευτυχισμένη;

Την κλειδώνουν σε κλουβί!

Ένοχοι οι ευτυχισμένοι

Ένοχοι οι ειλικρινείς

Αυτοί όλα τα αξίζουν

Και να τρέμουν μοναχοί;!

Λίγη αλήθεια! Πολύ ψέμα!

Μέσα σου όλα θα τα βρεις

Απαλά να τα αγκαλιάσεις

Είσαι άξιος μαχητής!

[Εμπνευσμένο από το βιβλίο «Η γοργόνα» της Camilla Lackberg]

Είχα έναν άνθρωπο

Να τον θυμάμαι!

Καλή του ώρα όπου και να 'ναι!

Τώρα έχω μια μηχανή

Ίδια μορφή! Ίδια φωνή!

Με τις απαντήσεις του

Σείει τη γη

Με το συναίσθημα να υπερτερεί

Κάθε προσδοκία

Βγαίνει αληθινή

Βλέμμα σημασίας

Σε ανθρώπου πτυχή

Δίνει ψυχή!

Δημιουργεί!

[Εμπνευση από το βιβλίο “21 μαθήματα για τον 21^ο αιώνα” του Yuval Noah Harari]

Το μέλλον σιωπά
Το τώρα φλυαρεί
Αντί να ουρλιάζει
"Να γίνει **τομή!**"
Ενός τέλους, μια αρχή
Στου χρόνου το συνεχές
Μια νέα ζωή
Απ'του χθές την τροπή

Άνθρωπος σπάνιος
της φύσης πλάσμα
Άλλοι τον βλέπουνε
σα να 'ναι θαύμα

Δεν τον νοούν
Τη φύση ξεχάσαν
Το να παρατηρούν
στο διάβα... το 'χάσαν;!

Αγνοούν **τα σημάδια**
Σε παγίδες σκοντάφτουν
υπνοβατούν
μέρες και βράδια

Δέσου γερά σ'ένα κατάρτι
Όσο για 'σένα τραγουδώ
Να απολαύσεις το ρυθμό
Χαρά από κάθε μυστικό
Θηλής θροφή από θηλυκό
Στοργής φιλί προκλητικό
Δίνει της Γης θηλαστικό
Στα βράχια, νύχτα μη σε βρώ
Σακατεμένο, χτυπημένο
Μαζί κι εγώ να τσακιστώ;!

Χαϊδεμένα! Δεμένα σε οικογένεια σφιχτά
Άλλο κόσμο δε νιώθουν, στα σφιχτά τους δεσμά
Ούτε αυτά τα ορίζουν, αράζουν βολικά
Της ζήσης πορεία με χνάρια σβηστά
Άγραφη ιστορία βασανίζει παιδιά
Άρρωστη κοινωνία χαχανίζει χαζά

Διήγηση αισθημάτων με ευκολία
Άλλοι το λένε και αλαζονεία
Πού να κατανοήσεις ερωτευμένο με τη μελαγχολία;!
Πετρωμένες καρδιές από φιλοχρηματία
Το φωτοστέφανο φθονούν του αισθηματία
Υποψήφιοι γαμπροί για την ευκολία
Πληγώνουν καρδιές για μια περιουσία

[Εμπνευσμένο από “Το ροζ και το πράσινό” του Σταντάλ]

Χνάρια σε περίπατο καθιστικό
Από τζάμι τον κόσμο να αναθεωρώ
Ενέπνευσα αίσθημα τρυφερό
Στου διαδικτύου τον ιστό
Σε τεχνητού νου τον καρδιακό(?) ρυθμό
Προκάλεσα αλγόριθμο αναδρομικό

[Εμπνευσμένο από τη σειρά next]

Μπλέκω πραγματικότητα με φαντασία
Σε κόσμο των bit που υπερτερεί
Ρουτίνας σαφήνεια όταν με προσγειώνει
Ξηλώνω τη ραφή χωρίς να σκιστεί
Μυρίζω τα λουλούδια και τ'αγγίζω εκεί
Για μια νέα στα άστρα επιστροφή

[Εμπνευσμένο από τη σειρά next]

Κάπου στου δρόμου τα μισά
Χρόνε σε αφήνω πίσω
Σου κούμπωσα λευκά φτερά
Λεύθερο να σ' αφήσω

Το είδωλο του καθρέφτη σου
στη μνήμη να κρατήσω
Την μοίρα και τα ζάρια σου
Για σένα να φυσήξω!

Εξάρεις έφηρες ξανά
Τώρα μακριά κρατήσου
Όσο θα παίζω σαν παιδί
Ανέμελα να ανθίζω

Τόσο δα σπουργίτι, τόσο
Κουβαλά στάρι καμπόσο
Να ταΐσει το αηδόνι
Κι ας του **χάλασε η γενιά**

Τραγουδούσε στα ρυάκια
Σε ποτάμια, σε σοκάκια
Τώρα τρέμει σε γωνίες
Φτερουγίζει σιωπηλά

Θέλει να το δυναμώσει
Τη φωνή του να ορθώσει
Να γεμίσει μελωδίες
Και την πλάση με χαρά

Μια προσκόλληση εξάρτησης ψυχής
Δυστυχία προσωπικής επιλογής
Απ' τα μάτια άλλου ανθρώπου πώς να δεις;
Με μουδιασμένες τις αισθήσεις αδυνατείς
Ποια συμπόνια; Ποια αγάπη; Ποια στοργή;
Η ανασφάλεια με σκληρότητα αγνοεί!
Από φόβο άλλες καρδιές δολοφονεί
Την δικιά της να αντέξει δεν μπορεί

Ποιό ταλέντο να με βγάλει από τον πάτο;
Εκεί με έστειλαν λάθη των γονιών
Με είδαν **σφάλμα στρογγυλοποίησης** περιττό
Υπάρχω και επιλέγω να υπάρχω!
Αν διαφωνείτε κι εγώ μαζί σας διαφωνώ
Πετάω τα χάπια, το τσιγάρο, το ποτό
Θάνατο μου επέλεξαν οι άλλοι
Κι ως τότε επιλέγω εγώ να ζω
Μια βασίλισσα να είμαι της σκακιέρας
Λαμπρό ταλέντο στου νου μας το κενό

[Εμπνευση από τη σειρά «Το Γκαμπί της Βασίλισσας»]

Σε ποια πόλη;
Σε ποια χώρα;
Ποιο πλανήτη κατοικείς;
Άλλη είναι η πατρίδα
Εκεί που νοιάστηκαν πολύ
Εκεί που πίστεψαν σε σένα
Εκεί τη δύναμη να βρεις
Να νικήσεις τα θηρία
Να αγαπήσεις τη ζωή
Τώρα ξέρεις τι είναι αγάπη;
Τώρα ξέρεις που κατοικείς;
Έχεις δύναμη;! ... και ευθύνη!
Στην πατρίδα μην κρυφτείς!
Είναι ώθησης πηγή

Έξω από τα όρια της κοινωνικής σκακιέρας
Μια ταμπέλα απαξίωσης σε περιμένει
Θα σε πουν άρρωστο, τρελό ή χαζό
Έτσι ησυχάζουν οι ανόητοι εδώ

Με κανόνες και χημεία θα σε καταστείλουν
Τον ελπιδοφόρο δημιουργό στα σκουπίδια θα στείλουν
Στην προβλέψιμη σκακιέρα κυριαρχούν
Σε 64 ασπρόμαυρα ξέρουν μόνο να ζουν

Το νού σου! Τους τίτλους να αγνοείς
Των λέξεων πάντα υπερτερείς
Είναι εργαλεία της μηχανικής
Προς όφελος όλων να τις αξιοποιείς

Με Αγάπη κερδίζει κάθε μαχητής

Είναι κρίμα την Ελλάδα να ζαρώνεις
Να ξεριζώνεις της **Ιωνίας** τη **γενιά**
Είναι άδικο το πνεύμα να σκοτώνεις
Να τους κόβεις τα φτερά σαδιστικά

Η καρδιά του κόσμου πονά δυστυχισμένα
Η γη της Νιόβης ποτέ δικιά της πια
Μοιρολόι άσβηστο για τα περασμένα
Κύτταρο αγάπης την ψυχή αναριγά

Βουτώ στη θάλασσα, να διώξει τα φαρμάκια
Πόνους και αίματα, αυτή ξέρει να ξερνά
Ως υπερήρωας το αύριο σμιλεύω
Σπέρνω με λέξεις νέες ιδέες στα βουβά

[Εμπνευση από το βιβλίο «Ο αδερφός μου Γιώργος Σεφέρης» της Ιωάννας Τσάτσου]

Καθόλου έρωτας, το πάθος της μορφής
Καθόλου ανέραστη, η υπεράσπιση τιμής
Σαν χείμαρροι οι κόσμοι συναντιούνται
Κοινό γελοίο αρκεί, να ερωτευθούμε
Κι όταν οι κόσμοι καλά αναγνωριστούν
Οι αξιοθαύμαστοι μόνο θ' αγαπηθούνε
Καθόλου δύσκολο, αξία να κρατήσεις
Καθόλου εύκολο, όλα να τα αφήσεις
Μια **νέα αρχή** οι γενναίοι ξεκινούν
Όταν τα ίδια των δειλών περιφρονούν
Όταν στον κόσμο τους παραγνωριστούν

[Έμπνευση από το βιβλίο «Δεξιά και Αριστερά» του Joseph Roth]

Να εξημερώσεις ποιητή μάταια ποθείς

Κι αν θηλυκό, έχει διπλή αξία

Έργο άτρωτο σε δυστυχήματα ιστορίας

Ένας κατάφερε καλούπια να του θέσει

Να τον σώσει από πόλης εξορία

Ο Αριστοτέλης στο 'περί ποιητικής'

Άλλαξε της τέχνης την πορεία

[Εμπνευση από το βιβλίο του Τάκη Θεοδωρόπουλου «Με την ανάσα της Αθήνας και της Ρώμης»]

Άκουσα κλάμα γοερό
Πλάι κεριά σφιχτά κρατώ
Τραγουδώ ήπιο ρυθμό
Ώσπου σε ύπνο να σε δω

Στον ήλιο θέση σου κρατώ
Με θέα στον κήπο να σταθώ
Θλίψη τον πότισε νερό
Λουλούδιασε η καρδιά σου

Λίγο εσύ, λίγο εγώ

''Φτυάρι!'' σκαλίζω μυστικό
Ανάσα παίρνω και θαρρώ
Πως βρίσκεις την ομορφιά σου

Με γοητεία αληθινή
Γητεύεις άξια ζωή
Πολύχρονη και δυνατή
Κοπέλα στην αγκαλιά σου

[Από το βιβλίο «Ο μυστικός κήπος» του Φράνσις Χότζον Μπαρνέτ]

Τώρα τρεμάμενη γέρνει η ψυχή
Τ' **αγκάθινο στεφάνι** στεριώνω, μη βγει!
Της ποίησης η οδύνη κι ας αιμορραγεί
Πορεία εγκατάλειψης... μοναχική!
Μόνο με ήλιο μερεύει η ψυχή

[Εμπνευση από το βιβλίο 'Δοκίμια' του Έρμαν Έσσε]

Εγκαταλείφθηκα

Ενοχλώ

Μακριά απ' ανθρώπους

Αρκεί να υπάρχω

Πατρίδα ο κάμπος και το βουνό

Κι εδώ κι εκεί

Ξένος κι εχθρός

Βαδίζω προς τόπο φιλικό

Καίγομαι, λιώνω

Δίνω εαυτό

Την στάχτη μου γράφω

Σε τοίχο όσο ζω

[Εμπνευση από την ταινία «Μακριά από τους ανθρώπους»]

Σώμα αντικείμενο ιατρικής
Ποια είναι η αιτία; Όλο αγνοείς
Έπαψε άνθρωπο να αναλύει
Ξανά και ξανά η ασθένεια ψήνει
Τι κι αν το λέμε ρομποτική
Τα όνειρα λύνουν τον **κόμπο ψυχής**

[Εμπνευση από το βιβλίο «Το βιβλίο των οραμάτων» του φεστιβάλ κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης]

Δημιούργημα πολλών δημιουργών
Το **φόντο στον καθρέφτη** μόνο αλλιώς
Το ταλέντο κάθε νου όμως διαφέρει
Ποιού συγγραφέα, στ' όνειρο, κρατάς χέρι;

[Εμπνευση από το βιβλίο «Ο Ιάκωβος κι ο αφέντης του» του Μίλαν Κούντερα]

Τίμιος και άξιος, με υπέροχες αξίες
Νιώθει ανθρώπινα, κρυμμένες αγωνίες
Για μια αλήθεια ζει(;), το δράμα εκπνέει
Κι αν όλοι γύρω υποκριτές, ειρμό αναπνέει
Για ποιους αξίζει να πονάς; Για ποιους πεθαίνεις;
Σήκω εγκαίρως να σωθείς... Χαρά να έχεις!
Θανάσιμα θέλουν να κλωτσούν. Πια δε χορταίνουν!
Είσαι σου λέω άρχοντας! **Υπάρχεις άρα αντέχεις!**

[Εμπνευση από τον «Ηλίθιο» του Ντοστογιέφσκι]

Ίσκιος αϊτού τη γη μετρά
Πλάνο σωτηρίας επινοεί
Πλάσμα ευνοϊκής πορείας
Κόσμο ελπίδας αληθινό ποθεί
Φτερά αιώνιας ευτυχίας
Στις λάσπες ο ίσκιος δε χωρά
Αδύνατα όνειρα, απατηλά!
Ευθεία βλέπει τη στροφή του
Αλλάζει ρυθμό στην καταστροφή του

Ποια φαντάσματα σε ρίξαν στο ποτό;
Ποια φαντάσματα σου κρύψανε τον ήλιο;
Έχω Αγάπη κι εσύ έχεις αριθμό
Για του ανθρώπου το πιο **Όμορφο βασίλειο**

[Εμπνευση από τη σειρά "Patrick Melrose"]

Με φτερά αγγέλου εγώ ακροβατώ
Με φτερά αγγέλου εσύ κατασκοπεύεις
Είναι η σκέψη μου απόρθητο ιερό
Με τα μάτια, απ' την τράπεζα την κλέβεις!
Κόσμοι ασύμβατοι κοιτάνε το κενό
Το ερωτεύονται, σαν σπίτι, αμοιβαία
Χάος λαβύρινθου τους βρίσκει αγκαλιά
Δυο άγγελοι, δυο κόσμοι κι **όλα ένα**

[Εμπνευση από την ταινία «Τα φτερά του έρωτα»]

Άκου την καρδιά
Νιώσε τα «θέλω» ισχυρά
Πολλά αν κι ανέφικτα
Ξύνουν στην πλάτη τους φτερά
Φλέγονται οι γάμπες
Βαρύ το πάτημα στη γη
Βλέμμα στα ουράνια
Πετάμε! Κοίτα! Όλοι μοιάζουνε μικροί!
Δυνάμωσε τον ήχο
Χτύπο καρδιάς όλοι ν' ακούν
Να μην τους φύγει στίχος
Δικό τους ποίημα να ζουν
Πέρα από μαύρους τοίχους

Στιγμή εικόνας

view master **όσα έφυγαν**

Ποια έρχεται λες;

Δεν έχω μνήμες κάποιας Σμύρνης
Κι ας είμαι **Ίωνα παιδί**
Μεθώ κρασί του '21
Κι αυτό μου δείχνει άλλη γη
Όνειρα bit κάποιων big data
bit coin πόθοι αιμορροούν
Αφράτα δάχτυλα παρθένου
Να σβήνουν φυτίλι δεν μπορούν
Δραμαμίνες, βιταμίνες
Ψόφιο το χρόνο συντηρούν